

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 27 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky — Republika Słowacka) — Tanoarch s.r.o. przeciwko Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky

(Sprawa C-504/10) ⁽¹⁾

(Podatki — Podatek VAT — Prawo do odliczenia — Cesja udziału w prawie do wynalazku przysługującym kilku przedsiębiorstwom na przedsiębiorstwo mające prawo do korzystania z tego wynalazku w całości — Praktyka stanowiąca nadużycie)

(2011/C 370/23)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tanoarch s.r.o.

Strona pozwana: Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Najvyšší súd Slovenskej republiky — Wykładnia szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1), a w szczególności jej art. 2 pkt 1 — Cesja udziału w prawie do wynalazku przysługującym kilku przedsiębiorstwom na przedsiębiorstwo mające już prawo do korzystania z tego wynalazku w całości — Ewentualne istnienie prawa do odliczenia podatku naliczonego

Sentencja

- 1) Podatnik w zasadzie może powołać się na prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub podlegającego zapłacie z tytułu odpłatnego świadczenia usługi, jeżeli właściwe prawo krajowe dopuszcza cesję udziału we współwłasności wynalazku przysługującego prawo do niego.
- 2) Do sądu krajowego należy ustalenie, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności faktycznych charakteryzujących świadczenie usług będące przedmiotem sporu przed tym sądem, istnienia lub braku nadużycia prawa w odniesieniu do prawa do odliczenia naliczonego podatku od wartości dodanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 12.2.2011.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 27 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen — Belgia) — Deli Ostrich NV przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-559/10) ⁽¹⁾

(Wspólna taryfa celna — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja taryfowa — Zamrożone mięso wielebłędów niehodowlanych — Zaklasyfikowanie do podpozycji 0208 90 40 (inne rodzaje dziczyzny) lub podpozycji 0208 90 95 (pozostałe))

(2011/C 370/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deli Ostrich NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen — Wspólna taryfa celna — Pozycje taryfowe — Mięso wielebłędów niehodowlanych — Klasyfikacja do podpozycji 0208 90 40 (dzczyzna) lub do podpozycji 0208 90 95 (pozostałe)

Sentencja

Nomenklaturę scaloną, stanowiącą załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 256, s. 1), zmieniony rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że mięso wielebłędów powinno być klasyfikowane jako należące do podpozycji 0208 90 40 jako „inne rodzaje dziczyzny”, jeżeli wielebłędy, z których pochodzi to mięso, żyły na wolności i były przedmiotem polowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 19.2.2011.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-601/10) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywy 92/50/EWG i 2004/18/WE — Zamówienia publiczne na usługi — Usługi dodatkowe związane z katas-trem i z zagospodarowaniem przestrzennym — Procedura negocjacyjna bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu)

(2011/C 370/25)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: S. Chala i D. Tsagkaraki, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 8 i art. 11 ust. 3 dyrektywy Rady 92/50/WE z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209, s. 1) oraz art. 20 i art. 31 ust. 4 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Udzielenie zamówienia bez uprzedniej publikacji ogłoszenia — Umowa w sprawie usług dodatkowych związanych z dokonywaniem wpisów w katastrze i z zagospodarowaniem przestrzennym — Gminy Vasilika, Kassandra, Egnatia i Arethousa

Sentencja

1) Republika Grecka, udzielając w procedurze negocjacyjnej, bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu, zamówień publicznych mających za przedmiot usługi dodatkowe związane z dokonywaniem wpisów w katastrze i z zagospodarowaniem przestrzennym, które nie były objęte pierwotnym zamówieniem gmin Vasilika, Kassandra, Egnatia i Arethousa, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 8 i art. 11 ust. 3 dyrektywy Rady 92/50/WE z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 97/52/WE z dnia 13 października 1997 r. oraz na podstawie art. 20 i art. 31 ust. 4 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 63 z 26.2.2011.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Bíróság (Węgry) w dniu 16 września 2011 r. — Banif Plus Bank Zrt. przeciwko Csaba Csipai i Viktória Csipai

(Sprawa C-472/11)

(2011/C 370/26)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Bíróság (Węgry).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Banif Plus Bank Zrt..

Strona pozwana: Csaba Csipai i Viktória Csipai.

Pytania prejudycjalne

1) Czy zgodne z art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG (¹) jest postępowanie sądu krajowego, który w przypadku, gdy

ustali istnienie nieuczciwego warunku, nawet bez wniosku stron w tym zakresie informuje strony, że stwierdza nieważność czwartego zdania 29 warunku ogólnych warunków umowy pożyczki podpisanej pomiędzy stronami postępowania? Nieważność wynika z naruszenia przepisów prawa, a dokładniej, z art. 1 ust. 1 lit. c) i art. 2 lit. j) rozporządzenia rządowego nr 18/1999?

2) W związku z pytaniem pierwszym, czy sąd jest uprawniony do żądania od stron postępowania złożenia oświadczenia dotyczącego wspomnianego warunku umownego w taki sposób, aby można było usunąć skutki prawne ewentualnie nieuczciwego charakteru warunku i osiągnąć cele, o których mowa w art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13?

3) Czy w wyżej opisanych okolicznościach, w chwili oceny nieuczciwego warunku umownego, sąd jest uprawniony do tego, aby oceniać każdy warunek umowny, czy też może oceniać tylko te warunki, na których opiera swoje roszczenie strona zawierająca umowę z konsumentem?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hajdú-Bihar Megyei Bíróság (Węgry) w dniu 26 września 2011 r. — IBIS S.r.l. przeciwko PARTIUM '70 Műanyagipari Zrt.

(Sprawa C-490/11)

(2011/C 370/27)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Hajdú-Bihar Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: IBIS S.r.l.

Strona pozwana: PARTIUM '70 Műanyagipari Zrt.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 45 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹) należy interpretować w ten sposób, że sąd w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie orzeczenia, może odrzucić w postępowaniu w przedmiocie środka zaskarżenia określonym w tym art. 45, wniosek o stwierdzenie wykonalności orzeczenia, w przypadku gdy wystawiono zaświadczenie określone w art. 54 tego rozporządzenia, mimo że nie zostały spełnione wymogi ustanowione w art. 66 ust. 2 lit. a) lub b) tego rozporządzenia?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej jak należy interpretować art. 35 ust. 3 tego rozporządzenia w związku ze stosowaniem art. 66 tego rozporządzenia?